

Dvor ga je sprejel z vso slavo, harfe so se oglašale, in melodije so mu donele. Pa kralj ni maral vsega tega. Izstopil je iz čolna, in visoki kandelabri so mu svetili v svetlo dvorano.

Pa je zaklenil vrata, vzel kamen vseh kamenov, rožo svilnato in melodijo čarobno. In je strmel in strmel in ni dehnil, ni se ganil.

Pa v svoji preveliki začudenosti ni spal in ni užival ničesar.

In so ga prišli motiti poslanci. In je izdal zapoved, nad vse strogo: „Kdorkoli se mi približa, zapade smrti, večni smrti . . .“

In so ga pustili, in kralj je strmel do smrti . . .

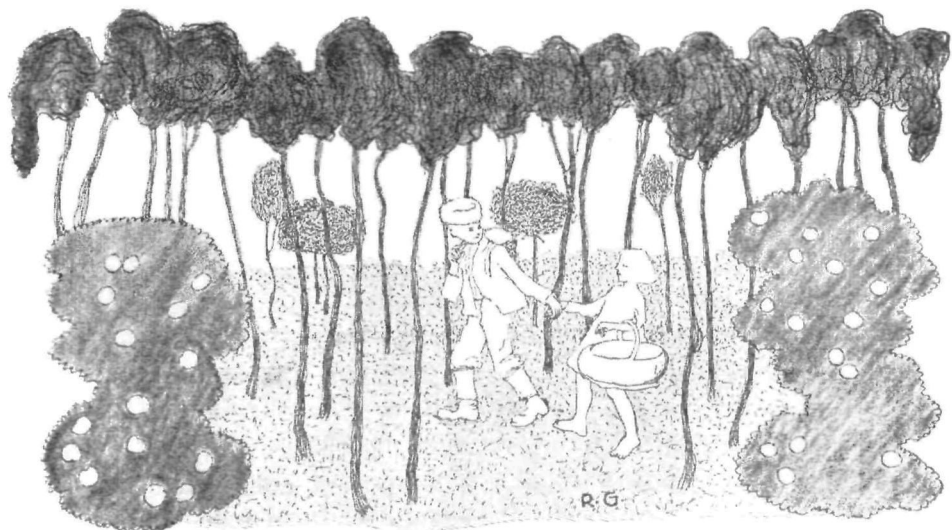

In v čolniček . . .

In v čolniček lep bom sedel,
tja čez morje bom veslal,
aj, s seboj pa vse spomine
nate, žalost, odpeljal.

Tam v daljavi bom popustil
te spomine — in tedaj:
spet vesel in z lahkim srcem
odveslal bom v svet nazaj. —

Tone Rakovčan.

Po sadje.

